

Just brother

Quán cafe nằm sâu trong một khu phố nhỏ, tiếng nhạc phát ra du dương, toàn cảnh ấm cúng hết như đang vẽ lên một bức tranh cổ tích. Trong góc quán, một cô gái đang nằm ườn trên bàn trông đến lười nhác, bàn tay cầm bảng tên màu đỏ “Hoàng Trang” đẩy qua, đẩy lại khiến người ta nhìn vào thấy phát chán. Qua khung cửa kính, cô nhìn ra ngoài con phố kia. Mưa bắt đầu rơi, những hạt mưa tuôn nhẹ nhàng, rả rích nhưng cũng đủ khiến mọi người phải chạy nhanh chân về nơi tổ ấm. Nhìn những cặp tình nhân tay trong tay đi dưới làn mưa, trên đầu là chiếc ô nhỏ xinh che chắn cho cơ thể họ mà cô phát thèm. Hai mươi lăm tuổi, chưa một mảnh tình vắt ngang vai, cô tự thấy bản thân mình thật kém cỏi bởi không tự kiếm cho mình nổi một người đàn ông. Không phải bởi cô có ngoại hình xấu xí hay cô kén chọn, có sở thích, tính cách kì quặc khiến người khác phải xa lánh mà vì cô là một người quá yêu nghề, lúc nào cũng công việc là trên hết mà bỏ qua những thời gian vui chơi của tuổi trẻ. Giờ nghĩ lại cô thấy rất hối hận muốn quay lại khoảng thời gian đó, muốn có một người bạn trai giống như mấy người bạn của mình. Và chính vì lý do đấy nên cô mới ở quán cafe này đây.

“Cộp cộp”

Tiếng bước chân nghe rất nhẹ nhàng nhưng cũng không thể không nhận ra được đó là nam giới. Trang chẳng quan tâm xem người con trai đó là ai, đang đi về phía nào bởi cô đang rất chán nản vì phải chờ đợi “bạn trai tương lai”.

“Cô là Hoàng Trang?”

Giọng người con trai ấy vang lên thật ngọt ngào khiến tất cả thấy những người con gái nghe thấy đều phải xiêu lòng, nghe ở ngoài còn tuyệt gấp trăm lần lúc cô trò chuyện với anh trên điện thoại. Cô ngẩng mặt lên định nói một điều gì đó nhưng lại nuốt ngược vào trong bởi người con trai đứng trước mặt cô đẹp quá, hơn cả mong đợi của cô, hết như một nam thần. Anh ta trông rất trẻ, gương mặt không quá góc cạnh nhưng vẫn toát lên được vẻ nam tính. Nụ cười như nắng mai, như muốn sưởi ấm cho cô gái cô đơn Hoàng Trang đây. Cô ngần ngại một lúc rồi mời chàng trai ấy ngồi xuống. Những cử chỉ, hành động của cô rất dịu dàng, yếu điệu thực nữ. Không ngờ người con trai này cũng có thể khiến cô xiêu lòng mà để lộ ra cái con người không mạnh mẽ như

vẻ bề ngoài của mình.

“Anh Việt, anh uống gì?” _ Cô mỉm cười thật dịu hiền.

Người con trai ấy nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, anh cũng cười, không phải mỉm mà là bật cười. Trang ngỡ ngác không hiểu, cô đưa tay lên xoa xoa xem mặt mình có dính gì không mà khiến người con trai này cứ nhìn cô mãi rồi cười. Cô ngượng ngùng hỏi nhỏ, hai bên má hồng lên.

“Này... mặt tôi có dính gì sao?”

Người con trai thấy dáng vẻ của cô như vậy lại càng buồn cười hơn nữa, lúc bấy giờ anh mới cất tiếng nói.

“Quả thật được người lớn tuổi hơn gọi là anh thích lắm, chị ạ!”

“Cái gì? Chị... chị sao?”

Trang đơ người ra một lúc, trong đầu cô hiện lên những câu hỏi nhỏ. Người mà cô mấy hôm nay hay gọi là “bạn trai tương lai” lại kém tuổi mình ư, làm sao có thể bởi cô đã ghi rõ ràng ở status trên SNS là phải lớn hơn 25 tuổi rồi mà. Hay người này nói đùa... nhưng mà trông anh ta rất trẻ, gương mặt non choẹt như học sinh. Sau một hồi nghi ngờ, cuối cùng Trang mới lên tiếng.

“À, ừm... Này, anh nói đùa phải không bởi tôi ghi rõ ở status là “độ tuổi 25 trở lên, 35 đổ xuống” mà.”

“Không hề đùa, em kém tuổi chị thật mà. Tình yêu đâu phân biệt tuổi tác, đúng chứ?” _ Việt nói kèm theo đó là một nụ cười tươi như hoa mặt trời.

“Ừm, thì không phân biệt tuổi tác nhưng anh... à, cậu bao nhiêu tuổi rồi? Sao không nói với tôi?”

“Mười chín! Tại chị có kịp cho em nói đâu, khai được họ tên thì cúp máy rồi...” _ Câu nói của anh buông ra nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến người ngồi trước mặt suýt bị sặc cafe.

Trang hoàn hồn, cô lấy giấy lau vài giọt cafe còn vương trên môi rồi nói với giọng kinh ngạc.

“Này nhóc, cậu biết tôi bao nhiêu tuổi chứ? Về nhà mà lo học hành đi, đừng yêu đương gì cái giờ này! Haizz... bọn trẻ bây giờ thật là...”

“Nhưng mà em yêu chị!” _ Anh nghiêng đầu nhìn cô gái trước mặt, đôi má cô ấy lại ửng hồng lên y hệt người con gái mới lớn đang bẽn lẽn trước lời tỏ tình của một chàng trai. Ủm, cái người con gái mới lớn thì không đúng nhưng còn lại thì đúng hết.

“Này nhóc, tuổi của chúng ta cách nhau nhiều quá, cậu còn trẻ, suy nghĩ còn non nớt, cậu cũng không thể hiểu được con người của tôi thì làm sao mà yêu với đương được chứ? Với cả tôi chỉ tìm người yêu tôi thôi chứ không tìm người tôi yêu!” _ Trang gạt bỏ cái suy nghĩ muốn chiếm đóng lấy cậu nhóc này ra khỏi đầu rồi cương quyết nói.

“Chị, em sẽ cố gắng hiểu con người của chị và em yêu chị mà! Bây giờ chị không yêu em thì mai sau yêu là được rồi.” _ Khốn thật, Việt ăn cái gì mà những lời nói của anh có thể khiến người con gái này chết đứ đừ như vậy chứ? Chỉ nói thêm như vậy thôi Trang đã nhanh chóng đồng ý coi anh là bạn trai.

Bước ra khỏi quán cafe, Việt nhanh tay mở chiếc ô mà anh mang theo ra, kéo người Trang lại gần anh rồi cả hai cùng đi bộ dưới làn mưa. Tuy không khí có chút ngại ngùng nhưng nó đã nhanh chóng được Việt phá bỏ. Quả thật, người con trai này có lẽ có rất nhiều kinh nghiệm trong việc yêu đương, đến mức mà bà cô 25 tuổi như Trang đây cũng phải ngớ người.

“Chị, hôm nay chúng ta đi xem phim nhé?”

Người con trai ấy đứng trước cửa nhà cô và nói, cầm trên tay là một bó hoa hồng đỏ mà cô yêu thích. Trang ngại ngùng, e thẹn nhận bó hoa rồi cùng anh đi xem phim. Họ sánh vai bên nhau, hệt như một cặp tình nhân nhưng đối với Trang có lẽ là ngược lại.

“Chị, hôm nay đến nhà em đi! Em ở nhà một mình sẽ sợ lắm...”

Người con trai ấy không nề hà làm nũng cô. Và tất nhiên, cô rất yêu “trẻ con” vậy nên cô chấp nhận đến nhà anh một hôm. Việt trổ tài nấu nướng cho cô ăn, hát cho cô nghe rồi kể đủ thứ chuyện trên trời dưới đất cho cô. Ủm, quyết

định đến với cậu nhóc này có lẽ không tệ, nhỉ?

“Chị, cẩn thận chứ!”

“Chị, đừng có thức đêm nữa!”

“Chị, nhớ phải ăn uống đầy đủ nhé!”

Người con trai này lúc nào cũng quan cô, coi cô hết như một đứa trẻ trong khi cô đã dừ và kinh nghiệm đầy mình. Nhưng không vì thế mà cô làm trái lời anh. Việt quả là một đứa trẻ rất thú vị, rất khiến cho người khác có cảm giác an tâm khi ở bên, rất biết pha trò để cho mỗi cuộc gặp gỡ không bao giờ chán nản.

“Tại sao lúc nào chị cũng tỏ vẻ y hết một người con gái mới lớn để khiến em phát cuồng lên làm gì chứ?”

Chàng trai này hay thật, đến ngay cả việc như vậy cũng chú ý đến sao? Nhưng mà, trông anh lúc này rất đáng yêu mà, hết như một thằng nhóc bám đuôi cô chị lớn rồi gào rú lên như fan cuồng.

“Chị, em hôn chị nhé?”

Anh chưa để Trang trả lời đã nhanh chóng ôm lấy cô vào lòng rồi đặt lên môi cô một nụ hôn. Tuy nó chưa có vẻ gì là thuần thực lắm nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ anh, nó khiến cô cảm giác rằng mình đang yêu và được yêu.

“Chị, em yêu chị nhiều lắm!”

Việt đứng dưới đường, trước cửa sổ phòng Trang rồi hét to lên, trên tay anh là bó hoa hồng đỏ. Luôn luôn là hoa hồng đỏ bởi đó luôn là một loài hoa thể hiện tình yêu mãnh liệt và đó cũng là loài hoa mà cô yêu. Trang ngại ngùng nhìn mấy người bạn đang ngồi trong phòng mình rồi nhanh chóng ra hiệu kêu Việt không nói nữa. Cô mỉm cười nhìn anh, đứa trẻ này thật khiến người khác phải phát điên lên được mà.

Một ngày, cô với anh trò chuyện với nhau qua điện thoại nhờ Việt vô tình đọc được status của cô trên SNS. Cuộc trò chuyện kéo dài không quá lâu vì

đường như người con gái mà anh trò chuyện không thể chờ đến ngày mình có bạn trai hơn được nữa. Có vẻ như cô đang rất cần một người để yêu, để chăm sóc và lo lắng cho cô, nhắc nhở, quan tâm đến cô rồi thể hiện tình yêu với cô. Có lẽ người con gái này đang rất thèm những điều này đây.

Hai ngày, cô với anh trở thành người yêu sau cuộc trò chuyện tại quán cafe. Rất nhanh chóng và ngắn gọn. Mặc dù cô đã nghĩ rằng không nên yêu người nhỏ tuổi hơn bởi như vậy thì cô có cảm giác mình đang chăm sóc người ta hơn so với việc người ta chăm sóc mình. Và yêu người nhỏ tuổi hơn thì cô cảm thấy như mình đàn già đi, cả hai người có nhiều việc không chung quan điểm dễ gây bất đồng. Nhưng chỉ vì mong muốn nhanh chóng tìm được người yêu và cũng vì người con trai này đẹp đến xiêu lòng nên cô đã nhận anh ta làm bạn trai.

Một tuần, cô với anh lúc nào cũng dính lấy nhau như đôi vợ chồng trẻ. Lúc nào cũng nói với nhau những câu mà người ngoài nhìn vào sẽ cho rằng là sến sẩm nhưng họ cứ mặc kệ. Họ thường đi chơi với nhau vào lúc chiều tối, khi những con phố đã lên đèn, khi những dòng người chạy tấp nập và hối hả bởi lúc đó hai người họ đều rảnh rỗi nhất. Họ thường đi xem phim cùng nhau vào những ngày nghỉ, hoặc đến nhà nhau ở một, hai hôm. Những điều đó cứ diễn ra, diễn lại đến phát ngán nhưng Việt lại đảo ngược ngay.

Hai tuần, cô bắt đầu được nhận ti ti những sự quan tâm từ cậu nhóc người yêu. Từ những việc nhỏ nhặt cho đến lớn, Việt đều dặn dò cô một cách kỹ lưỡng như sợ rằng người con gái mà cậu yêu sẽ gặp chuyện gì xấu lắm. Việt bắt đầu tìm hiểu về tất cả thấy mọi thứ mà Trang thích, ghét. Sở dĩ anh không tìm hiểu ngay từ lúc bắt đầu bởi anh cho rằng tìm hiểu vội vã như vậy là rất vô duyên, có thể khiến hướng đi của câu chuyện trở nên tồi tệ hơn.

Một tháng, nụ hôn đầu, những câu yêu thương sến súa, những cử chỉ hành động vô tình bộc phát, những hành động thể hiện ở chốn đông người. Hoàng Trang kể với lũ bạn của cô về Việt, đa số họ đều không tán thành nhưng tất nhiên ý kiến trên hết vẫn phải là của cô quyết định. Cô vẫn thường xuyên gọi Việt đến nhà hoặc cô đến nhà anh, cũng không có gì to tát, chỉ là đến ăn uống, trò chuyện và ngủ. Cô không vượt quá giới hạn của bản thân bởi cô sợ sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn. Hay nói thẳng ra có lẽ đối với cô, Việt chỉ đơn thuần là một người cho cô cảm giác được yêu, để thỏa mãn cái mong muốn được yêu thương mà lâu nay bị lấp vùi bởi công việc. Một khi tìm được

người thích hợp cô sẽ chia tay cậu nhóc ấy. Đó cũng chính là lý do mà một tháng trời cô chỉ để Việt hôn đúng một lần, còn lại cùng lắm cũng chỉ là những cái nắm tay hờ, những cái ôm nhẹ.

Hai tháng, mọi chuyện vẫn diễn ra như vậy, và Trang dường như đã nhận đủ hết những yêu thương mà cô từng ao ước có được. Cô có trò chuyện với một vài người bạn về việc có nên tiếp tục yêu Việt hay không bởi cho dù có cố hiểu nhau, gần bó và yêu thương như nào đi chăng nữa thì cô vẫn chưa cảm thấy cô yêu anh, rồi mai sau này họ sẽ ra sao? Cuối cùng Trang đã nghe lời mấy người bạn rằng “cô sẽ quen người khác, một người lớn tuổi hơn cô, có thể cùng cô đi nốt quãng đường còn lại”, thật may mắn, cô đã tìm được một người rất hợp, anh tên Minh. Nhưng cô sợ rằng việc này sẽ làm tổn thương Việt, cô sẽ giấu anh, nhưng nếu đến khi bị Việt phát hiện điều đó còn khiến anh đau lòng hơn nữa. Vậy nên Trang đã đến gặp Việt và trò chuyện. Lại quán cafe mà lần đầu hai người gặp nhau.

“Chị, mấy hôm nay chị bận lắm hả? Sao em gọi lại không nghe máy?” _ Việt nói, trong giọng anh như chứa sự trách móc, như chứa cả sự quan tâm, yêu thương lẫn chiều chuộng.

“À, ừm... bận, rất bận!” _ Trang gượng cười. “Ừm... Việt, cậu... vẫn còn yêu tôi chứ?”

“Tất nhiên, em yêu chị rất rất rất nhiều!” _ Việt cười hết một đứa trẻ vớ được kẹo. Cậu vẫn chưa hiểu tại sao Trang lại hỏi câu này, chỉ là có một cảm giác gì đó không được tốt lành cho lắm.

Nhìn nụ cười ngây ngô của Việt cô chợt cúi đầu xuống nhìn mặt bàn. Cô không dám ngẩng mặt lên để nhìn thẳng vào gương mặt người con trai này bởi cô không muốn làm một đứa nhóc phải đau lòng vì một người vốn chẳng yêu mình. Đáng ra cô không nên bắt đầu, đáng ra cô không nên chấp nhận anh làm bạn trai. Tất cả cũng chỉ vì cái sự thèm muốn cảm giác được yêu, được vỗ về, chiều chuộng mà quên đi mất hạnh phúc của người khác, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình. Cô rất sợ khi nói điều này sẽ khiến Việt bị tổn thương, nhưng, cô ích kỉ lắm, vậy nên cô sẽ vì bản thân mình mà khiến người khác bị đau khổ.

“Vậy thì đừng yêu tôi nữa, chúng ta chia tay đi!”

Việt cười, anh không tin vào tai mình, cố gắng hỏi lại Trang một lần nữa nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng, im lặng đến vô tình.

“Chị!”

“Tôi về trước, chào!” _ Trang nói rồi chạy nhanh ra ngoài. Việt cũng không kém phần, anh chạy đuổi theo cô. Trang chuẩn bị bước lên ô tô thì bị Việt kéo lại, anh lắc lắc đôi vai gầy.

“Chị, ý chị là gì chứ?”

“Trang, em còn làm gì vậy nhanh lên xe đi.” _ Người đàn ông lịch thiệp ngó ra ngoài khung cửa.

Việt lúc đấy mới ngỡ ra, anh buông tay khỏi người cô, mỉm cười chua chát. À, thì ra đó là lý do mấy hôm nay chị không đến chơi với mình, đó là lý do khiến chị rời khỏi mình, à thì ra chị cần yêu một người lớn tuổi hơn chứ không phải nhỏ tuổi. Vậy rốt cuộc tại sao lúc đó vẫn đồng ý đến với anh để khiến bây giờ mọi chuyện thành ra rồi tung lên như này? Trang bước lên xe, Việt thì đứng lại như một tảng ngốc để vuột mất người bạn gái.

“Chị, xuống đây gặp em, em có chuyện cần nói!”

Qua điện thoại, Việt nói một cách cẩn thận, không để lộ ra bất cứ một sự mệt mỏi lần phiên muộn nào. Chỉ đơn giản là nói vậy rồi đợi Trang trả lời, rồi đợi cô xuống.

“Tôi đang bận, cậu về đi!”

“Em sẽ đợi!” _ Nói rồi Việt cúp điện thoại. Anh cứ đứng trước cửa nhà Trang, nhìn lên khung cửa sổ. Trời bắt đầu đổ mưa, những hạt mưa cuối thu nặng trĩu rơi lộp bộp trên mái hiên, mặt đường. Càng mưa to, gió thổi càng mạnh đến mức rét run người nhưng Việt vẫn cố gắng đứng đợi cô. Từ trong phòng, qua khung cửa kính mà mọi ngày cô vẫn đứng nhìn Việt, Trang thấy anh bị ướt sũng người, thật sự điều đó khiến cô cảm thấy rất có lỗi. Mưa cũng gần 1 tiếng rồi, Trang đi vài vòng, chạy qua chạy lại để xem có nên xuống không, cuối cùng cô cầm ô lên rồi nhanh chóng chạy xuống dưới nhà.

“Tôi bảo cậu đi về rồi sao lại không nghe chứ?” _ Trang đỡ Việt vào trong nhà, cả cơ thể anh bị ngấm nước, lạnh toát. Việt mỉm cười khi thấy cô, bàn tay giữ chặt lấy người con gái này.

Trang đặt anh ngồi lên ghế rồi nhanh chóng lấy bộ đồ lần trước anh để quên ở đây đưa cho anh mặc. Cô lấy khăn lau khô người cho Việt rồi dìu anh ra giường nằm. Cô chăm sóc cho anh hết như đang chăm sóc cho một đứa trẻ. Cứ nghĩ mình là lớn lắm nhưng cậu nhóc này vẫn chỉ mãi là một đứa trẻ trong mắt cô, không hơn không kém, chỉ đơn thuần là một đứa nhóc học đòi yêu đương.

“Chị... Em yêu chị!” _ Việt yếu ớt nói.

“Nhưng tôi không yêu cậu!” _ Trang thẳng thừng từ chối lời nói của anh. Nó như một nhát dao đâm sâu vào trái tim người con trai này. Anh cười khổ. Rốt cuộc anh đang mong đợi điều gì chứ? Rốt cuộc anh mong muốn cái gì? Muốn cô ấy quay về với anh hay sao?

Thật khó để chấp nhận sự thật nhưng khi đã muốn làm người yêu của Trang anh cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ bị đá bay bất cứ lúc nào nhưng, bởi vì yêu nên anh chấp nhận điều đó, chấp nhận yêu thương cô vô điều kiện, chấp nhận việc cô đến với anh chỉ vì thèm muốn được có bạn trai như bao người con gái khác. Và cũng bởi yêu nên anh sẽ sẵn sàng buông tay cô, để khiến cô hạnh phúc bên người đàn ông khác mà không phải anh.

Mưa càng ngày càng to hơn, màn đêm buông xuống nhanh hơn nữa, đen kịt cả bầu trời. Hai người ở trong phòng, mặt đối mặt, mỗi người là một thứ cảm xúc khác nhau.

“Chị, anh ta tốt chứ? Anh ta yêu chị chứ? Anh ta sẽ chăm sóc chị chứ?”

“Anh ấy rất tốt, cũng rất yêu tôi, anh ấy đã hứa sẽ chăm sóc cho tôi suốt quãng thời gian còn lại của cuộc đời...” _ Trang mỉm cười. Có vẻ như cậu con trai này đã chấp nhận buông tay cô.

“Chị... Nếu, chỉ là nếu như thôi nhé! Nếu như anh ta có đối không tốt với chị, nếu như hai người có xảy ra chuyện gì ngoài mong muốn... thì chị hãy tìm đến em, em sẽ là chỗ dựa cho chị...” _ Việt nghiêm túc nhìn thẳng mắt

cô.

“Sau khi tôi làm tổn thương cậu mà cậu vẫn muốn bảo vệ tôi à?” _ Trang nửa đùa nửa thật.

“Phải, bởi vì yêu đấy!” _ Việt đã kết thúc câu chuyện như thế, rất nhẹ nhàng như đi sâu vào trong tiềm thức của mỗi người.

Trang cười, anh cũng cười. Anh muốn gìn giữ giây phút này mãi, cái giây phút cô còn ở bên anh. Ngày mai khi nắng lên, cô sẽ là của người đàn ông khác còn anh mãi chỉ là một người em trong mắt cô thôi. Một người em, không hơn, không kém.

#KH